

the 1990s, the number of people with a diagnosis of schizophrenia has increased in many countries (1).

There is a growing awareness of the need to improve the quality of life of people with schizophrenia, and the need to address the social and psychological consequences of the illness (2). The World Health Organization (WHO) has developed a number of instruments to assess the quality of life of people with schizophrenia (3).

The WHO Quality of Life (QoL) instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

The WHO QoL instrument is a self-rated measure of the individual's perception of their own health and well-being (4).

PELİN BUZLUK • En Eski Yüz

PELİN BUZLUK 1984'te doğdu. Öykü ve yazıları 2002'den bu yana çeşitli dergi ve seçkilerde yayımlandı. *Deli Bal* (2010) adlı ilk öykü kitabı Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne, ikinci öykü kitabı *Kanatları Ölü Açıklığında* (2012) ise Selçuk Baran Öykü Ödülü'ne layık görüldü.

İletişim Yayınları 2366 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 399

ISBN-13: 978-975-05-2029-7

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

KAPAK İLLÜSTRASYONU Rahime Orak

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Aybars Yanık

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

PELİN BUZLUK

En Eski Yüz

Leyla için

İÇİNDEKİLER

Su İşi.....	9
Tozlu Cennet.....	17
Dördüncü.....	25
Başka Esnada.....	31
Gemisiz.....	41
Deray.....	47
Ağırlama.....	55
Yaz Geldi.....	59
Uçurum.....	65
Ortanca Oysa.....	71
Güllabi.....	77

Su İŖi

Dönüp duruyorum yatakta. Cemil'i rahatsız etmemeye çalışıyorum, koca karnımı bir sağa bir sola devirirken. Kar aydınlığı, ay ışığıyla bir, odaya dolup aydınlatıyor gecemizi. Uyumak zor.

Düzenli soluklarından uyuyor sandığım Cemil kalkıyor birden. Yüklükten bir battaniye alıp odadan çıkıyor. Arkasından güçlkle, neredeyse yuvarlanarak kalkıyorum ben de. Ön odada perdeleri açmış. Sokak görünüyor, karla kaplı. Pamuk pamuk yağıyor hâlâ. O aydınlık şimdi iyice girmiş evimize. Cemil geldiğimi fark etmiyor. Dalgın.

“A!” diyor beni görünce.

“Niye kalktın?” diyorum.

“Hasta olacağım,” diyor. Hep böyle söyler. “Hasta oldum” ya da “olmuşum” demez. Ama şimdi başka bir durumdan söz ediyor sanki. Bir sinir bozukluğundan, bir bezginlikten. Göğsüne sokuluyorum.

“Canım, sana bulaşmasın,” diyor. Sahiden çekincesi bu belki, yine de bir alınganlık baş veriyor içimde. Gururuma rağmen daha da sokuluyorum. Dışarıyı seyrederken:

“Burayı seviyorum,” diyorum.

“Dikmen’i mi?” diyor. Sesinde açık etmekten çekinmediği bir alay var. Yine alingan:

“Burayı,” diyorum ayamı göğsünde gezdirip. “Burası, benim memleketim.”

Birden öfkesinin, kırgınlığının, hırçınlığının, acı alayının nedeni neyse, bunu yönelteceği en son kişinin hamile karısı olduğu ayrımına varmış gibi alınımdan öpüyor beni.

“Hamile kadınlar ille alınımdan mı öpülür?” diye takılıyorum. Aslında yuvaya çağırıyorum onu. Kendi dünyamıza. Bakışlarını, düşüncelerini bir şeylerden sökmeye çalışıyorum. İlk burnumu, sonra dudagımı öpüyor.

Bebek karnımda kelebekleniyor. Belki öpücüklerden. Pijamamın altında büyük hava kabarcıkları gibi gezindiğini görüyorum.

“İhlamur kaynatayım karıma,” diyor Cemil.

Cam kenarındaki sandalyeye çöküyorum. Hırkama sarınıyorum. Sokak lambaları yanmıyor. Yine de solgun bir aydınlık var. Henüz çekilmeden sararmış fotoğrafı. Sokağın belleğindeki eski kışlardan anılar...

Masayı cama yanaştırırken “Demleniyor,” diyor Cemil. Ulus’tan aldığımız güzelim kandili yakmış. Altın halesinde birbirimize yaklaşıyoruz. Soluklarımız beyaz buğu. “Soba geçmek üzere,” deyip yine ayaklanıyor sonra. Battaniye-yi sırtıma veriyor.

Yokuşun başında ha düştü ha düşecek bir siluet görüyorum. Yaklaşıyor mu, uzaklaşıyor mu... Birazdan odamız odun ateşiyle, kandil aleviyle, ihlamur kokusuyla, radyonun duyulur duyulmaz sesiyle ısınıyor. Kar uyuşturuyor aklımızı. Neredeyse yeniden uykumuz gelecek. Yokuştan inip gelen adam unuttuğum bir anda pencerenin dibinde beliriveriyor: Bekçi. Kasketinin üzerinde iki parmak kar var. Yüzündeki sert ifadeyle tezat, gülünesi. Bıyıkları ıslak, belki don-

muş. Kürklü gocuğunun içine çekmiş kafasını. Camı açmamızı beklemeksizin bağıyor:

“Işık sızıyor dışarı. Söndürseniz iyi olur.” Cemil, yine bağıarak:

“Ihlamur kaynattık, içer misin?” diyor. Bekçi belki canı çektiğinden, belki Cemil’in umursamaz cevabına, teklifsiz yakınlığına şaşkın, bir an durup düşünüyor.

“Lambayı söndürün,” diyor. Dönüp avluyu geçiyor yeniden. Karın ölgün aydınlığı her yere sızmışken bizim minik alevimizin kime ne zararı olur ki? “Olur,” diyor Cemil uzaklaşan bekçiye. Ama kandili söndürmüyor. “Tıh!” diyor arkasından. Sadece tülü çekiyor. Sokaktan vazgeçip birbirimize dönüyoruz. Bebeğimizin hangimize daha çok benzeyeceğiyle ilgili tahminler yürütüyoruz yine. Bu bizi çok eğlendiriyor. İç odada üşüyüp üşümeyeceğini düşünüyoruz. Doğacağı günü hesaplıyoruz. Radyoda “Baba bugün...” diye başlayan uzun havaya mırıltıyla yalan yanlış eşlik ederken camı sertçe tıklatıyor biri. Sıçırıyorum. Kandilin külahını hemen kapatıyor Cemil. Tülü aralıyor. Korkunç bir surat: Çatık kaşlı, fırlak dişli. Bekliyor. Herhalde camı açalım diye. Gözünü bizden ayırmadan avuçlarına hohluyor. Cemil battaniyeyle beni iyice sarıyor ilkin. Sonra camı açıyor.

“Çalışıyor musun ağbi?” diyor adam hemen.

“Şimdi mi?”

“Acil bir su işi var da...”

“Nasıl acil?”

“Bir gecelik iş. En geç yarın akşama biter. Üç yevmiye veriyorlar.”

“Nerede? Kimin işi?”

“Ağbi sen gel. Yolda konuşuruz. Acil,” diyor.

Üçü duyunca, Cemil elini sandalye arkalığına atmış zaten. Ceketini arıyor. Duymamışım gibi: